

III. ZÁKLADNÉ INFORMÁCIE O SÚČASNOM STAVE ŽIVOTNÉHO PROSTREDIA DOTKNUTÉHO ÚZEMIA

Miestom realizácie navrhovaného zámeru je východný okraj MČ Bratislava - Dúbravka (pozri Prílohu č.1). Lokalita je situovaná v priestore existujúceho areálu Doprastavu medzi diaľnicou D2 a paralelne prebiehajúcou komunikáciou Na Vrátkach (pozri obr. 1, 2).

Súčasný areál pôsobí značne neesteticky a neusporiadane a slúži ako stavebný dvor pre prípravu betonárskej výstuže a ako skladisko stavebného materiálu, jestvujúce nadzemné objekty sú v súčasnosti využívané ako ubytovňa pre pracovníkov firmy (pozri Prílohu č.4 - fotodokumentáciu).

Priamo dotknutý areál predstavuje samotný areál pre výstavbu novej mobilnej betonárky - existujúci areál Doprastavu. Táto plocha je ohraničená zo severu voľnou plochou predstavujúcou doposiaľ nevyužitú územie za okrajom sídliskovej zástavby SV časti Dúbravky, z východu diaľnicou D2, z juhu ulicou Na Vrátkach (v priestore odbočky na Drobného ulicu) a zo západu ulicou Na Vrátkach (v úseku, kde vedie popri záhradkárskej osade) (pozri Prílohy č.1, 2 a obr. 2).

Ako **záujmové územie** pre charakteristiku jednotlivých zložiek životného prostredia slúži k.ú. Dúbravka (pozri Prílohu č.1). V niektorých prípadoch je to z praktických dôvodov rozsiahlejšie územie (územie mesta, vyššia geomorfologická jednotka, okres, príp. kraj).

Dotknutým územím z hľadiska možného pôsobenia vplyvov navrhovanej činnosti na jednotlivé zložky životného prostredia je najbližšie okolie priamo dotknutého areálu (pozri Prílohu č.1).

Obr. 2 - Umiestnenie navrhovanej činnosti - ortofotosnímka

III.1. CHARAKTERISTIKA PRÍRODNÉHO PROSTREDIA

III.1.1. GEOLOGICKÉ A GEOMORFOLOGICKÉ POMERY

III.1.1.1. Horninové prostredie

Geologická stavba územia je pestrá a je tvorená útvarmi paleozoika, terciéru a kvartéru. Predkvartérne podložie reprezentuje v záujmovom území kryštalinikum, patriace k vrchnému alpínskemu tektonickému segmentu - bratislavskému. V kryštaliniku dominujú granitoidné horniny zastúpené biotickými a dvojsľudovými granitmi až granodioritmi bratislavského typu v juhozápadnej časti, oblasť Švábskeho vrchu. Výskyt muskoviticko - biotitických granitov až granodioritov s hojným výskytom pegmatitov je charakteristickým pre južnú časť. Obdobie vrchného devónu je tu v malej miere zastúpené žilami aplitov a pegmatitov v najsevernejšej časti. Stredný - vrchný devón tu zastupujú metebaziká a metatufy (zelené bridlice až amfibolity) vyskytujúce sa západne - severozápadne, v oblasti Brižite a Dúbravská hlavica. Predstavujú zvyšky vypreparovaného lávového prúdu. Grafitické bridlice a metakvarcity s vložkami aktinolitických a kvarcitických bridlíc sú s minimálnym výskytom zastúpené na najsevernejšom mieste katastrálneho územia Dúbravky, oblasť Dúbravčice. V západnej časti, pod územím Dúbravskej hlavice sa vyskytujú preddevónske kryštalické bridlice, hlavne metapelity, hercýnsky metamorfované v granátovej, staurolit - chloritovej a staurolit - silimanitovej zóne.

Terciér je v záujmovom území zastúpený neogénnymi sedimentmi, ktoré v podstatnej miere vystupujú na povrch najmä v masíve Devínskej Kobyly. Neogénne sedimenty sú zastúpené najmäorskými a legunárnymi sedimentmi. Z morských sedimentov sú to vápnité a pestré íly, piesky, podradné pieskovce (Hrubý breh), z lagunárnych sedimentov oolitické vápence, zlepené, piesky, brekcie a miestami štrky.

Kvartér je z genetických typov kvartérnych sedimentov zastúpený najmä fluvialnými a deluvialnými sedimentmi. Z fluvialných sedimentov prevažujú hlinité a piesčito - hlinité povodňové sedimenty, vytvárajú úzky pás tiahnući sa strednou časťou územia. Deluvialne sedimenty sa vo všeobecnosti vyskytujú na úpätí svahov v erózných priehlbéninách, ako výsledok zmývania kyprých produktov zvetrávania z vyšších častí územia dažďovými vodami, sú rôznorodé. Sú tu zastúpené prevažne hlinité a hlinito - kamenité, splachové a preplachové delúvia (Veľká lúka, pás tiahnući sa zo severu, cez stred smerujúci až na juh). Obdobie pleistocénu tu charakterizujú eolicko - deluvialne sedimenty a to spraše (vápnité), prevažne prachovité hliny premiestnené. Z antropogénnych sedimentov holocénu sú tu najmä navážky (oblasť Dúbravčice, Pod Rozáľkou, malá časť na juhu).

Antropogénne sedimenty sa nachádzajú všade tam, kde bolo dotknuté územie ovplyvňované činnosťou človeka, teda hlavne v intraviláne sídla a na jeho okrajoch, vrátane priamo dotknutého areálu. Antropogénna činnosť sa prejavuje hlavne vo forme stavebnej, poľnohospodárskej činnosti, tvorbou odpadov a pod. Výsledkom tejto činnosti sú navážky premenlivého zloženia a mocnosti. Charakter navážok je závislý na ich pôvode, zastúpené sú hliny, sute, štrky, stavebný odpad, panely a pod.

III.1.1.2. Reliéf

Územie Malých Karpát je rozčlenené 4 zlomami, pozdĺž ktorých sú vytvorené 3 geomorfológické brány, a to Karnutská, Devínska a Lamačská brána. Lamačská brána zasahuje do záujmového územia a má charakter širokého, voči okoliu cca 50 m poklesnutého sedla s plochým až mierne zvlneným reliéfom na dne. V západnej časti územia nadväzuje na

oblasť Devínskej kobyly. V severnej až severozápadnej časti územia v oblasti Veľkej lúky, tvorí pruh amfibolitických hornín o dĺžke 1,5 km a šírke až 0,5 km morfológicky výrazný chrbát, zložený z Dúbravskej hlavice (356,6 m n.m.) a z amfibolitového tvrdoša Brižite (256,5 m n.m.).

Najzákladnejšie hrubé črty súčasného reliéfu záujmového územia sa začali formovať už v neogéne. Rozsiahle zarovnávanie reliéfu utvorilo v panóne i v oblasti záujmového územia zarovnaný povrch pravdepodobne typu pediplénu - stredohorská roveň. Atická fáza tektonických pohybov rozčlenila tento jednotný povrch výzdvihom, resp. relatívnym poklesom jednotlivých krýh v rámci formujúcej sa hrastovej štruktúry Malých Karpát. Záujmové územie sa stalo časťou rozsiahlejšej čiastkovej tektonickej priekopovej prepadliny medzi masívmi Kamzika a Devínskej Kobyly, ktorá ostala v blízkosti eróznej bázy a tak sa z časti stalo súčasťou pedimentu (tzv. poriečnej rovne) mladšieho pediplanáčného cyklu prebiehajúceho v období relatívneho tektonického pokoja vo vrchnom pliocéne.

Podľa geomorfologického členenia SR patrí dotknuté územie do nasledujúcich geomorfologických jednotiek:

Oblasť: Fatransko-tatranská
Celok: Malé Karpaty
Podcelok: Devínske Karpaty
Oddiel: Lamačská brána

Podľa typologického členenia reliéfu predstavuje dotknuté územie akumuláčny eolicko-fluviálny reliéf reprezentovaný eolicko-fluviálnou zvlnenou rovinou - Lamačskou bránou a čiastočne tiež eróžno-denudačný planačno-fluviálny rozrezaný reliéf reprezentovaný rozrezanou planinou - západná časť územia.

Súčasným reliéfovým procesom v dotknutom území je slabý fluviálny erózný proces s miernym pohybom svahových hmôt v oblasti Lamačskej brány a úpätia Devínskych Karpát. V záujmovom území sa pridáva tiež silný fluviálny erózný proces s hĺbkovou eróziou a intenzívnou výmloľovou eróziou (Devínske Karpaty).

Reliéf Lamačskej brány je prevažne mierne zvlnený so sklonitosťou 2 - 6°, lokálne aj viac. Nadmorská výška dotknutého územia sa pohybuje od 180 do 220 m n.m.

Priamo dotknutý areál je rovinatý, jeho nadmorská výška sa pohybuje okolo 200 m n.m.

III.1.1.3. Inžiniersko-geologické pomery a geodynamické javy

Podľa inžiniersko-geologickej rajonizácie Slovenskej republiky spadá okolie dotknutého územia do regiónu jadrových pohorí, oblasti jadrových stredohorí. Na základe inžinierskeho zatriedenia vystupujú v dotknutom území:

- horniny typu B - štrkovité zeminy s prípadnými vložkami zlepenecov, s hlavným litologickým typom štrky (B), štrky, piesky a íly (B+C+D), zlepenca a pieskovce (A₁), pevne a slabo stmelené zlepenca a pieskovce (A₁+A₂) ; litologický komplex: predštvrtohorný podklad - sedimenty, zväčša prachovito ílovité

Podľa posudkov vyhotovených pre blízke lokality sú predbežne vyhodnotené základové pomery ako zložité, bez podpovrchovej vody.

Vzhľadom na charakter územia sa na uvažovanom stavenisku predpokladajú geologické profily z minimálnou hrúbkou navážky a s rovnakými vrstvami v základovej škáre, s nasledujúcou charakteristikou: Pod vrstvou navážok sa nachádzajú hlinité a piesčité sedimenty, t.j. hlina piesčitá na povrchu, do hĺbky cca 2,5 m pod terénom a íl piesčitý tuhý až pevný, ktoré sa nepravidelne striedajú. Vo väčších hĺbkach (cca 2,5 až 4,0 m pod terénom) sa

nachádza vrstva piesku ílovitého s ojedinelými úlomkami žuly a valúnmi kremeňa. Do hĺbky 4,0 m pod terénom nebola zistená podzemná voda.

Záujmové územie patrí k seizmicky aktívnej oblasti s relatívne častým výskytom zemetrasení o sile 6° MCS. Na základe dlhodobých pozorovaní zemetrasných javov v oblasti Bratislavy sa udávajú pre jednotlivé časti územia hodnoty maximálnych pravdepodobných zemetrasení a tzv. maximálnych vierohodných zemetrasení, ktoré zahrňujú aj možné sekundárne účinky zemetrasení a dajú sa teda považovať za smerodajné pri navrhovaní antiseizmických opatrení pre stavebné konštrukcie (tabuľka č.1). V záujmovom území sa to týka hlavne projektovania výškových stavieb s vyššou energiou reliéfu (so sklonom $\geq 20^\circ$).

Tab. 1 - Seizmicita v okolí záujmového územia.

Oblasť	Maximálne pravdepodobné zemetrasenie		Maximálne vierohodné zemetrasenie
	°MCS	za obdobie	
Lamač, Dúbravka	6	60 rokov	7
Marianka, Záh. Bystrica	6	70 – 100 rokov	6 – 7

Podľa STN 73 0036 a podľa mapy seizmických oblastí zaraďujeme záujmové územie do oblasti s možným výskytom otrasov $< 6^\circ$ M.C.S. medzinárodnej stupnice.

V dotknutom území sa z geodynamických procesov uplatňujú exogénne procesy - prevažne antropogénne iniciované. Ide najmä o lokálne eolické, príp. vodné erózne procesy - výmole. Veterná erózia a vodná erózia bola iniciovaná odlesnením okolitej krajiny na úpätí pohorí a tiež intenzívnym nevhodným poľnohospodárskym využívaním.

III.1.2. KLIMATICKÉ POMERY

Bratislava má špecifickú polohu na styku pohoria s dvomi nížinami. Malé Karpaty tvoria klimatickú hranicu medzi Podunajskou nížinou a Záhorskou nížinou. Orografické podmienky územia zohrávajú významnú úlohu pri formovaní mikroklimy. Klimatické rozdiely medzi obidvoma nížinami sú vytvárané najmä rozdielnymi cirkulačnými podmienkami a záveternými účinkami pohoria Malých Karpát na atmosférické procesy. Z toho vyplýva, že meteorologické aj klimatologické charakteristiky sú na území Bratislavy veľmi premenlivé. Územie patrí do teplej až mierne teplej klimatickej oblasti, suchej až mierne vlhkej s dobrým oslnením s miernou a nevýraznou zimou a s teplým letom. Podľa mapy klimatických oblastí záujmové územie zaraďujeme do oblasti A1, ktorá je charakteristická ako teplá, suchá s miernou zimou a dlhším slnečným svitom. Priemerná ročná teplota vzduchu je 9,5 °C.

Podľa klimatických oblastí patrí dotknuté územie do oblasti teplej (počet letných dní v roku je nad 50), okrsku teplého, mierne vlhkého, s miernou zimou, dolinového (priemerná teplota v januári nad -3°C).

Podľa klimatogeografických typov patrí dotknuté územie do typu horskej klímy s malou inverziou teplôt, vlhkej až veľmi vlhkej, subtypu teplej horskej klímy (teplota v januári -2°C až -5°C , teplota v júli $17,5^\circ\text{C}$ až $19,5^\circ\text{C}$, ročné zrážky 600 až 800 mm).

Teploty

Tab. 2 - Dlhodobá priemerná mesačná teplota vzduchu (°C) (1951 – 1980)

	I	II	III	IV	V	VI	VII	VIII	IX	X	XI	XII	Ø
BA - Koliba	-2,6	-0,6	4,0	9,7	14,5	17,7	19,8	19,1	15,7	10,0	4,1	0,1	9,3

Pre záujmové územie je typická mierna, nevýrazná zima a teplé leto. Najzákladnejšia teplotná charakteristika - ročný priemer teploty vzduchu ukazuje, že oblasť patrí k najteplejším na Slovensku.

Priemerná ročná teplota dosahuje 9,2 - 9,7°C, smerom k úpätiu Malých Karpát klesá. Vyskytuje sa nadpriemerný počet letných dní (teploty nad 25°C), ktorých býva okolo 68, kým mrazivých dní (teplota pod 0°C) býva menej ako 60.

Zrážky

Tab. 3 - Dlhodobý priemerný mesačný úhrn zrážok (mm) (1901 – 1980)

	I	II	III	IV	V	VI	VII	VIII	IX	X	XI	XII	Σ
BA - Koliba	45	45	46	43	69	66	79	67	40	63	60	53	676

Z hľadiska priemerného počtu dní so zrážkami, najviac zrážok sa pohybuje v rozmedzí 1 až 4 mm, čo predstavuje až 87,7 dní v roku. Maximálne množstvo zrážok za obdobie 1995 - 2000 bolo najvýdatnejšie v roku 1995, kedy v máji priemerná mesačná hodnota atmosferických zrážok dosahovala 78,4 mm. Najsuchším rokom bol rok 2000.

Prevažná časť zrážok súvisí s prechodom poveternostných frontov. Kým striedanie vzduchových hmôt vplýva na časový priebeh zrážok, lokálne orografické podmienky ovplyvňujú ich priestorové rozloženie. V oblasti Bratislavy zapríčiňuje práve tento jav veľkú časovú a priestorovú premenlivosť zrážkového režimu.

Priemerná maximálna výška snehovej pokrývky dosahuje 25 cm, obdobie so snehovou pokrývkou trvá priemerne 88 dní. Snehová pokrývka v zimných mesiacoch je pomerne slabá, vyskytuje sa prevažne v mesiacoch január, február, marec a jej priemerná výška je 8,6 cm. Malé Karpaty významne vplývajú na parametre snehovej pokrývky, najmä na dobu udržania súvislej snehovej pokrývky.

Veternosť

Prúdenie vzduchu je najpremenlivejšia meteorologická veličina. Rýchlosť prúdenia vzduchu je podmienená prevažne rozložením tlakových útvarov v atmosfére, v prízemnej vrstve však do značnej miery pôsobia aj orografické vplyvy.

Cirkulačné pomery v Bratislave sú podmienené všeobecnou cirkuláciou ovzdušia v Strednej Európe a orografickou depresiou medzi Východnými Alpami a Západnými Karpatami a kolmou polohou Malých Karpát na smer prevládajúceho prúdenia (Lamačská brána je prirodzeným koridorom prúdenia vzduchových hmôt). Z týchto dôvodov je pomerne veľká veternosť v týchto oblastiach. Prevládajúcim prúdením je vo všetkých ročných obdobiach severozápadné a najmenej časté je prúdenie z juhozápadu.

Z hľadiska rozptylu znečisťujúcich látok je dôležitá početnosť bezvetria, ktorá je pomerne nízka, z čoho vyplývajú priaznivé podmienky pre rozptyl znečisťujúcich látok.

Z hľadiska priemerných rýchlostí vetra počas roka a smeru prevláda najsilnejší vietor zo SZ v zime a najslabšie z J v lete. V priebehu roka sa silné vetry vyskytujú najviac v druhej polovici zimy a v jarných mesiacoch. Minimum silných vetrov sa vyskytuje v októbri.

Oblačnosť

Ročný chod oblačnosti je charakteristický v nížinách maximom v decembri, čo súvisí s častým výskytom hmiel alebo nízkej vrstevnatej oblačnosti. Minimum sa dosahuje prevažne v auguste.

Priemerný výskyt hmiel je 53 dní v roku s maximom v ranných hodinách zimných mesiacov a minimom počas letných mesiacov.

III.1.3. HYDROLOGICKÉ A HYDROGEOLOGICKÉ POMERY

III.1.3.1. Vodné toky a plochy

Dotknuté územie patrí do povodia Moravy. Z povrchových tokov sa v záujmovom území nachádzajú Dúbravský a Veľkolúčsky potok. Oba potoky sú z väčšej časti kanalizované. Veľkolúčsky potok tečie v oblasti Veľkej lúky a v severnej časti nad hranicou k.ú. Dúbravka spolu s Dúbravským a Lamačským potokom tvoria prítoky potoku Mláka, ktorý sa vlieva do Moravy. Vodné plochy sa v záujmovom území nenachádzajú.

Dotknutým areálom nepreteká žiaden vodný tok a nenachádza sa tu žiadna vodná plocha.

Vodohospodársky významné vodné toky (podľa Vyhlášky MŽP SR č.211/2005 Z.z., ktorou sa ustanovuje zoznam vodohospodársky významných tokov a vodárenských tokov) sa v dotknutom území nevyskytujú. V širšom okolí záujmového územia sú to: Mláka (4-17-02-102).

Vodárenské toky (podľa Vyhlášky MŽP SR č.211/2005 Z.z.) sa v dotknutom území nenachádzajú.

Citlivé oblasti (podľa Nariadenia vlády SR č.617/2004 Z.z., ktorou sa ustanovujú citlivé oblasti a zraniteľné oblasti) dotknutého územia sú všetky útvary povrchových vôd, ktoré sa v ňom vyskytujú.

Zraniteľné oblasti (podľa Nariadenia vlády SR č.617/2004 Z.z., ktorou sa ustanovujú citlivé oblasti a zraniteľné oblasti) sú všetky plochy PPF v dotknutom území.

III.1.3.2. Podzemné vody

Podľa hydrogeologickej rajonizácie zasahuje dotknuté územie do hydrogeologického rajónu MG 008 - Kryštalinikum a mezozoikum JZ časti Malých Karpát. Hydrogeologický rajón MG 008 je vodárensky málo významný - charakterizovaný využitelným množstvom 239 l.s^{-1} , resp. odberom $14,95 \text{ l.s}^{-1}$ v roku 2001.

V záujmovom území sa vyskytujú dva typy podzemných vôd - podzemné vody pórové a podzemné vody puklinové.

Výskyt podzemných vôd pórových sa viaže na kvartérne a mladotret'ohorné sedimenty. V mladotret'ohorných sedimentoch sa podzemná voda vyskytuje vo vrstvách pieskov a štrkov. Vzhľadom na malý rozsah a možnosť týchto uloženín v oblasti, významnejšie zásoby podzemných vôd sa v nich nevytvorili. Hladina podzemnej vody je väčšinou voľná, miestami môže byť aj napätá.

Puklinové podzemné vody sa vyskytujú v kryštaliniku reprezentovanom prevažne granitoidnými horninami, menej kryštalickými bridlicami. Zriedkavé a málo výdatné pramene svedčia o slabom zvodnení týchto hornín. Väčšia koncentrácia podzemných vôd môže existovať v miestach mylonitizovaných zón. Z hľadiska hlbšieho obehu podzemných vôd môžu mať význam zlomy, ktorými je kryštalinikum v tomto území postihnuté.

Podľa poznatkov z okolia priamo dotknutého areálu sa podzemná voda v základovej zóne budúcich objektov nevyskytuje. Jej menšie a nestále prítoky sa môžu objavovať v hĺbkach až okolo 20 m pod povrchom.

V dotknutom území ani v jeho bezprostrednom okolí sa nenachádza vodohospodársky chránené územie, ani ochranné pásma vodárenských alebo prírodných liečivých zdrojov.

III.1.4. PEDOLOGICKÉ POMERY

V dotknutom území, ktoré predstavuje okraj Lamačskej brány zasahujúcej do zastavaného územia Dúbravky sú súvislejšie plochy poľnohospodárskej pôdy koncentrované na jeho severnom okraji. V širšom území sú poľnohospodárske pozemky koncentrované predovšetkým v priestore nadväzujúcej Záhorskej nížiny, pričom dominuje orná pôda.

Z hľadiska produkčného potenciálu sú poľnohospodárske pôdy dotknutého územia málo produkčné, prevažne so strednou až nízkou bonitou.

Podľa pôdno-geografických regiónov Slovenska zasahuje dotknuté územie do regiónu č.8 s litologicky podmieneným striedaním pôd regiónu č.5 (akumulácia tmavých foriem humusu) a regiónu č.16 (tvorba pôd na zvetralinách pevných hornín s výraznou acidifikáciou a bez diferenciácie profilu).

Takmer 75 % urbanizovaného územia Bratislavy sa viaže na pôvodné fluvizeme, pričom dominuje fluvizem modálna. Práve oblasť Dúbravky však patrí do časti Bratislavy, kde už nie je vplyv hydromorfných pôd. Pôvodné pôdne typy tohoto územia predstavuje pomerne pestrá paleta pôd s vývojom pod vplyvom exogénnych činiteľov. Na pestrosť pôdných typov vplyva najmä geologická a geomorfologická variabilita masívu Devínskych Karpát a výskyt rôznych typov reliéfu.

Z hľadiska pôdných typov sa v dotknutom území a jeho okolí vyskytujú:

- kambizeme nasýtené, lokálne rankre a kambizeme pseudoglejové, na stredne ťažkých až ľahších skeletnatých zvetralinách rôznych hornín
- rendziny, lokálne kambizeme a litozeme na zvetralinách pevných karbonátových hornín (v prevažnej časti dotknutého územia)
- čiernice, lokálne čiernice glejové, gleje a regozeme, na ľahkých nekarbonátových nivných sedimentoch (severný okraj záujmového územia)
- kultizem, antropogénna pôda vyskytujúca sa najmä v zastavanom území a jeho perifériách - predstavuje pôdu parkov, záhrad, cintorínov, trávnikov, okrajov sídlisk a pod. (v okolí priamo dotknutého areálu)
- antrozem, antropogénna pôda vyskytujúca sa najmä v priemyselných areáloch - predstavuje rôzne navážky, haldy a pod. (vo vnútri priamo dotknutého areálu)

Pôdy sú z hľadiska pôdných druhov hlinito-piesočnaté až piesočnato-hlinité, miestami stredne skeletnaté. Reakcia pôd je prevažne slabo kyslá až kyslá.

Pôvodným pôdnym typom v dotknutom areáli bola pravdepodobne kambizem na deluviálnych sedimentoch. V minulosti však boli nielen tieto pôvodné pôdy, ale pôdy celého zastavaného územia stavebnými aktivitami degradované a dnes patria z pedologického hľadiska pod pôdy antropogénne. Tie sa rozdeľujú na antrozeme (pôdy s iniciálnym vývojom na antropogénnych sedimentoch) a kultizeme (pôdy s antropicky pretvoreným humusovým horizontom).

Pre dotknutý areál, keďže je prekrytý plytkou vrstvou navážky, je charakteristická antrozem. Kultizem sa vyskytuje v najbližšom okolí, resp. na okrajoch dotknutého areálu na nespevnených plochách (trávniky, obhospodarované záhrady, predzáhradky bytových domov, trávniky a pod.).

III.1.5. BIOTA

Priamo dotknutý areál predstavuje čiastočne zastavaný prevádzkovaný priemyselný areál charakterizovaný neusporiadanosťou a výskytom devastovaných plôch. Popri východnom okraji je areál zarastený náletovými drevinami (oddelenie od diaľnice D2) a ruderálnou vegetáciou a popri západnom okraji vysadenými drevinami (ovocné stromy). Ide o biotop bez väčšieho ekologického významu, ktorý nevykazuje prvky vzácnosti, nie sú naň viazané ohrozené alebo osobitne chránené druhy bioty.

Najbližšie okolie areálu predstavuje značne atakované územie (okrajová zóna mesta s prvkami neusporiadania a degradácie, koncentráciou hlavných dopravných koridorov a starších priemyselných a služobných areálov, takisto bez väčšieho ekologického významu a zastúpenia významných prvkov bioty. Prechod do sídliskovej zástavby je tvorený cca 100 m širokým pásom záhrad.

Živočíšne spoločenstvo v priestore priamo dotknutého areálu je druhovo chudobné - ide o typické synantropné agrikolné a kozmopolitné druhy viazané na biotopy ľudských sídel, priemyselných a poľnohospodárskych areálov, kultúrnych plôch a devastovaných zarastených plôch.

Pre biotu má priamo dotknutý areál iba lokálny význam. V jeho okolí boli zaznamenané niektoré druhy vtákov a cicavcov, ktoré sú u nás bežnými druhmi, typickými pre podobné typy stanovišť. Možný výskyt významnejších mobilných druhov v ňom je čisto náhodný a krátkodobý (migrácia, potrava, oddych).

III.1.5.1. Flóra a vegetácia

Flóra a vegetácia Bratislavy a jej okolia je vývojovo i štrukturálne veľmi rôznorodá, čo vyplýva z geografickej polohy mesta.

Z fytogeografického hľadiska patrí záujmové územie do hraničnej oblasti panónskej flóry (*Panonicum*), obvodu eupanónskej xerothermnej flóry (*Eupannonicum*), resp. západokarpatskej flóry (*Carpathicum occidentale*), obvodu predkarpatskej flóry (*Praecarpathicum*). Na základe fytogeografického členenia Slovenska reprezentuje dotknuté územie podobne hranicu medzi fytogeografickými okresmi Devínska Kobyla a Malé Karpaty. Na základe biogeografickej rajonizácie mesta Bratislavy, ktorá je rozdelená na štyri susedné regióny, dané územia zahŕňa susedný región č.115 Devínske Karpaty a významný vplyv má i susedný región č.73 Malé Karpaty.

Podľa vegetačno-rekonštrukčnej mapy klimaxových rastlinných spoločenstiev v dotknutom území a jeho okolí v minulosti reprezentovali prirodzenú potenciálnu vegetáciu v prevažnej miere dubovo-hrabové lesy (*Quercus robori* - *Carpinion betuli*). Tieto zaberali aj prevažnú časť širokého okolia a predstavovali tak najrozšírenejšiu lesnú, klimaticko-zonálnu formáciu v dubovom vegetačnom stupni. V úzkych líniiach popri tokoch sa vyskytovali jelšovo-jaseňové podhorské lužné lesy (*Alnion glutinoso* - *incanae*), podmáčané prúdiacou povrchovou alebo podzemnou vodou.

Stromovú vrstvu dubovo-hrabového lesa tvoria najmä hrab obyčajný (*Carpinus betulus*), dub letný (*Quercus robur*), dub sivastý (*Quercus pedunculiflora*), dub zimný (*Quercus petraea*), javor poľný (*Acer campestre*), javor mliečny (*Acer platanoides*), brest hrabolitý (*Ulmus minor*), brest vŕz (*Ulmus laevis*), lipa malolistá (*Tilia cordata*) a jaseň štíhly (*Fraxinus excelsior*), krovinnú vrstvu zasa vtáčí zob obyčajný (*Ligustrum vulgare*), svíb krvavý (*Cornus sanguinea*), trnka obyčajná (*Prunus spinosa*), lieska obyčajná (*Corylus avellana*), bršlen európsky (*Euonymus europaeus*), a iné.

Pre bylennú vrstvu sú charakteristické druhy ako ostrica chlpatá (*Carex pilosa*), ostrica plstnatá (*Carex digitata*), ostrica Micheliho (*Carex michelii*), zvonček žihľavolistý

(*Campanula trachelium*), reznáčka mnohosnubná (*Dactylis polygama*), mednička jednokvetá (*Melica uniflora*), kokorík širokolistý (*Polygonatum latifolium*), zimozelen menšia (*Vinca minor*), chochlačka dutá (*Corydalis cava*), fialka voňavá (*Viola odorata*), blyskáč záružľolistý (*Ficaria verna*), pľúcnik Murínov (*Pulmonaria murinii*), hrachor jarný (*Lathyrus vernus*), jastrabník lesný (*Hieracium sylvaticum*), chlpaňa hájna (*Luzula luzuloides*), králik chocholatý (*Tanacetum corymbosum*) a iné.

Stromovú vrstvu jelšovo-jaseňového podhorského lužného lesa tvorí jelša lepkavá (*Alnus glutinosa*), jaseň štíhly (*Fraxinus excelsior*), čremcha strapcovitá (*Prunus padus*), vŕba biela (*Salix alba*), vŕba krehká (*Salix fragilis*), vŕba popolavá (*Salix cinerea*), krovinnú vrstvu reprezentujú rešetliak prečisťujúci (*Rhamnus cathartica*), bršlen európsky (*Euonymus europaeus*), vtáci zob obyčajný (*Ligustrum vulgare*), kalina obyčajná (*Viburnum opulus*), a.i.

Pre bylinnú vrstvu sú charakteristické záružľie močiarné (*Caltha palustris*), túžobník brestový (*Filipendula ulmaria*), praslička lesná (*Equisetum sylvaticum*), nezábudka močiarna (*Myosotis palustris*), ostrica praslenovitá (*Carex brizoides*), ostrica oddialená (*Carex remota*), ostrica previsnutá (*Carex pendula*), kuklík mestský (*Geum urbanum*), blyskáč jarný (*Ficaria verna*), a.i.

Dnešné zastúpenie drevín na miestach, kde lesy ostali je výsledkom dlhodobého vplyvu človeka. Štruktúra súčasných porastov je zmenená. V porastoch dubohrabín prevláda hrab s dubom zimným, absentuje prirodzené vekové zloženie lesa a vrstevnatosť jednotlivých etáží, do lesa vstupuje nepôvodný agát. Okrajové časti lesa a kriačiny sú nahrádzané spoločenstvami lúk a pasienkov, alebo sú obhospodarované vo forme polí, záhrad, viníc, sádov a pod. Jelšiny sú degradované reguláciami tokov, zasypávaním depresii odpadom, v súčasnosti sú tvorené len zostatkovými ostrovčekovými porastmi.

Pôvodné lesy záujmového územia sa v súčasnosti nachádzajú iba v členitom teréne masívu Devínskych Karpát. Na plochách dnešného sídliska, ktoré nie sú pokryté pevným podkladom (asfalt, betón, zástavba) sú umelo udržiavané porasty mestskej zelene (trávniky, vysadené dreviny alebo kríky), v okrajových častiach sídliska je dobre vyvinutá ruderalná vegetácia typická pre okrajové časti sídlisk s druhmi ako štiav lúčny (*Acetosa pratensis*), rebríček obyčajný (*Achillea millefolium*), palina obyčajná (*Artemisia vulgaris*), čakanka obyčajná (*Cichorium intybus*), pichliač roľný (*Cirsium arvense*), škarda vláskovitá (*Crepis capillaris*), mrkva obyčajná (*Daucus carota*), pyštek obyčajný (*Linaria vulgaris*), mätonoh trváci (*Lolium perenne*), chlpánik obyčajný (*Pilosella officinarum*), parumanček nevoňavý (*Tripleurospermum perforatum*), a.i. Mnohé z týchto druhov predstavujú známe alergény.

Prechod medzi zastavaným územím sídliska a prirodzenou lesnou vegetáciou alebo poľnohospodárskou krajinou tvoria v záujmovom území početné záhradkárske osady.

Súčasný vegetačný kryt v dotknutom areáli je od pôvodného úplne odlišný a odráža úplné ovplyvnenie územia človekom, ktorý plochu najprv odlesnil, obhospodaroval a nakoniec zarovnal a zastaval. Areál tak dnes predstavuje plochu, ktorá je tvorená vegetáciou bez významnejšej ekologickej hodnoty. V okolí areálu majú významné zastúpenie záhrady, vo vnútri sídliskovej zástavby je udržiavaná mestská zeleň (trávniky, okrasné dreviny), na voľných plochách za sídliskom sa vyskytuje náletová drevinná vegetácia.

Najbližšie miesto výskytu prirodzenej vegetácie predstavuje samotný masív Devínskych Karpát, s hranicou cca 2 km západne od dotknutého územia.

III.1.5.2. Fauna

Zoogeograficky patrí územie do provincie Karpaty, oblasti Západné Karpaty, vnútorného obvodu - západného okrsku.

Z hľadiska zoogeografického je územie pod vplyvom zóny Karpatikum, avšak vzhľadom k jeho charakteru a úplnej zmene sa tu vyskytujú takmer výlučne druhy viazané na

prítomnosť človeka a jeho aktivít (drobné cicavce, hmyz, slimáky, pôdne organizmy, vtáky). Ide o faunu komplexu záhrad, faunu trávnych porastov, faunu okolia ciest násypov a faunu sídlisk, ktorá môže dotknutý areál využívať ako oddychovú, príp. potravnú plochu.

Vzhľadom k viazanosti fauny na existujúcu vegetáciu, resp. prítomné biotopy možno konštatovať, že aj pôvodná fauna z dotknutého územia takmer úplne vymizla. Išlo prevažne o lesné druhy fauny, ktoré boli viazané na prostredie súvislých lesov. Celková biodiverzita dotknutého územia - okraja mestského prostredia Dúbravky je nízka, môžeme v ňom nájsť iba najodolnejšie živočíšne druhy typické pre sídla, intenzívne obrábanú poľnohospodársku krajinu a priemyselné areály s výskytom mnohých devastovaných a neusporiadaných plôch.

Priamo dotknutý areál je zoológicky takmer bezvýznamný.

Najlepšie preskúmanou skupinou záujmového územia sú vtáky. Podľa sledovania kvality a kvantity vtáčích sinúzií na sídlisku v Dúbravke bolo v celej MČ zaregistrovaných 38 druhov, z toho 29 na sídliskách. Na sídliskách tiež 13 druhov hniezdilo: sokol (*Falco tinnunculus*), hrdlička (*Streptopelia decaocto*), daždovník (*Apus apus*), belorítka (*Delichon urbica*), drozd čierny (*Turdus merula*), pipiška chochlatá (*Galerida cristata*), žltouchvost domový (*Phoenicurus ochruros*), vrabec obyčajný (*Passer domesticus*), vrabec poľný (*Passer montanus*), stehlík zelienka (*Carduelis chloris*), stehlík obyčajný (*Carduelis carduelis*), kanárik poľný (*Serinus serinus*). Ide o druhy viazané na samotné budovy, resp. na mestskú zeleň, stromy a kry.

V sosiekoregión Devínske Karpaty je zaznamenaný výskyt 13 druhov obojživelníkov a plazov. Prevládajú nasledovné druhy: *Bufo viridis*, *Lacerta viridis*, čiastočne aj druh *Elaphe longissima*, sú dominantnými druhmi pre Devínsku lesostep. Typické pre región Devínskej Kobyly s prvkami lesnými a lesostepnými sú prevažne: *Salamandra salamandra*, *Bufo bufo* a *Anguis fragilis*. Na južných a juhozápadných svahoch aj druh *Elaphe longissima* a *Lacerta agilis*. Bolo zistených 77 druhov vtákov, z toho 58 hniezdiacich a 19 prechodne sa vyskytujúcich. Suchozemských cicavcov bolo zaznamenaných 25 druhov. V západokarpatskom lesnom a lesostepnom regióne Devínskej Kobyly dominujú lesné druhy dopĺňané z lesostepi aj kultúrnej stepi. Sú to typické nasledovné druhy: *Sorex araneus*, *Clethrionomys glareolus*, *Apodemus flavicollis*, *Sus scrofa* a *Capreolus capreolus*.

Chránené, vzácne a ohrozené druhy a biotopy

O kvalite, významnosti a ochrane jednotlivých biotopov a druhovej ochrane bioty pojednáva Vyhláška MŽP SR č.24/2003 Z.z., ktorou sa vykonáva Zákon NR SR č.543/2002 Z.z. o ochrane prírody a krajiny. Ochranou vodných biotopov sa zaoberá Ramsarská konvencia (Dohovor o mokradiach), ktorá hovorí o ochrane všetkých typov vodných biotopov, keďže stanovištia vodnej, močiarnej a pobrežnej vegetácie patria z celosvetového hľadiska medzi najviac ohrozené. Kritériami pre posúdenie vzácnosti a významnosti jednotlivých biotopov môžu byť: pôvodnosť, reálny stav, začlenenie v ÚSES, zaradenie medzi chránené územia a výskyt chránených a ohrozených druhov bioty.

Celé dotknuté územie je tvorené prevažne antropogénne pozmenenou mestskou okrajovou poľnohospodárskou a priemyselnou krajinou. Zachovalé ostrovčeky a línie prirodzených biotopov sú značne degradované a atakované urbanizačnými vplyvmi a prenikajú do nich mnohé agresívne nepôvodné druhy vegetácie. Vo vnútri ani bezprostrednom okolí priamo dotknutého areálu sa **nevyskytuje** biotop, ktorý by vyžadoval ochranu, alebo vykazoval prvok vzácnosti a ohrozenosti.

Najbližšími prirodzenými biotopmi vzhľadom na lokalizáciu priamo dotknutého areálu sú lesné biotopy v Devínskych Karpatoch (hranica cca 2 km západne od dotknutého územia).

III.2. KRAJINA, KRAJINNÝ OBRAZ, STABILITA, OCHRANA, SCENÉRIA

III.2.1. ŠTRUKTÚRA KRAJINY

Na formovaní krajiny dotknutého sa v minulosti dominantne podieľali prírodné zložky, ktoré sformovali prvotnú krajinnú štruktúru. Z hľadiska geoekologických prírodných krajinných typov je tak navrhovaný zámer situovaný do montánnej krajiny mierneho pásma - eróžno-denudačnej - teplej predhorskej pahorkatiny s hnedými pôdami a dubohrabinou, typu vnútrohorská brázda s hnedými pôdami a dubohrabinou.

Z celomestského hľadiska vykazuje okres Bratislava IV, do ktorého záujmové územie patrí najvyšší podiel prirodzených prvkov krajiny. Na tejto skutočnosti má najväčší podiel lesnatosť, keď jej hodnota je 43 % rozlohy okresu. Prítomné lesy majú hlavnú funkciu prímestskej rekreácie a patria do kategórie lesy osobitného určenia.

Tab. 4 - Typy súčasnej krajinej štruktúry v okrese Bratislava IV (ha)

okres	celková výmera	PPF	LPF	Vodné plochy	Zastavané plochy	Ostatné plochy
Bratislava IV	9 663	3 695	3 222	332	1 191	1 222

Lesnatosť záujmového územia Dúbravky je 22 %. Výskyt lesov je tu obmedzený na členitý terén masívu Devínskej Kobyly. Takmer v celom páse spodnej časti pohoria zvažujúceho sa k úpätiu (severovýchodné a severozápadné svahy pohoria od Karlovej Vsi po Devínsku Novú Ves) sa vyskytujú záhrady, veľakrát združené do záhradkárskych osád. Spolu s individuálnou výstavbou rodinných domov (vilové štvrte) tvoria prechodné pásmo medzi lesom a husto zastavanými urbanizovanými plochami sídliska, ktorého osou je Ulica Schneidera - Trnavského a Saratovská. Aj keď územiu dominuje novopostavené sídlisko, nájdeme v ňom aj pôvodné prvky osídlenia - starú Dúbravku s dedinskými domami. Napriek hustej sídliskovej zástavbe realizovanej v 60-tych až 70-tych rokoch vykazuje v dané sídlisko v rámci Bratislavy jedno z najväčších zastúpení mestskej zelene. Zastúpenie jednotlivých prvkov súčasnej krajinej štruktúry v záujmovom území dokumentuje tabuľka č.4.

Tab. 5 - Prehľad výmery jednotlivých prvkov SKŠ v k.ú. Dúbravka

prvok	rozloha (ha)	%
orná pôda	134,2	15,56
vinice	5,9	0,68
záhrady	117,2	13,59
ovocné sady	-	-
trvalé trávne porasty	16,2	1,88
lesná pôda	192,3	22,30
vodné plochy	1,5	0,17
zastavané plochy	129,7	15,04
ostatné plochy	265,5	30,78
Spolu	862,5	100
z toho poľnohospodárska pôda	273,5	31,71

Pozn.: Do ostatných plôch boli okrem iného zahrnuté: parky, verejné a súkromné okrasné záhrady, chránené územia schválené podľa príslušných predpisov, ihriská, cvičiská, rekreačné plochy a cintoríny.

Podľa typov súčasnej krajiny patrí dotknuté územie do priemyselno-technizovanej krajiny mestského typu - montánnej-brázdovej.

Dotknuté územie je mierne zvlnené, s výraznou líniovou depresiou, ktorou prechádza diaľnica D2. Nachádzajú sa v ňom dve sídla mestského (pôvodne vidieckeho) typu - MČ Dúbravka a čiastočne aj MČ Lamač, v ktorých dominuje hromadná zástavba okolo pôvodného vidieckeho jadra.

Pôvodný reliéf dotknutého areálu tvorilo zalesnené úpätie SV svahov Devínskych Karpát. Najväčšie zmeny v štruktúre krajiny zaznamenalo okolie areálu v ostatnom storočí, keď bolo rozsiahle územie postupne odlesňované a intenzívne zastavané. V súčasnosti priamo dotknutý areál slúži ako využívaná priemyselná plocha. Aj najbližšie okolie je tvorené prevažne antropogénnymi prvkami krajiny - záhradkárskou osadou, okrajom sídliskovej zástavby, okrajovou zástavbou neobytného charakteru, líniovými prvkami (diaľnica D2, komunikácia Na Vrátkach, cesty, chodníky, 2 x nadzemné vedenie 2x110 kV) a tiež rozsiahlym voľným priestranstvom navážkového charakteru za hranicou sídliska.

Priamo dotknutý areál je lokalizovaný na okraji zastavaného územia, kde je charakteristická neusporiadanosť priestorových prvkov s doposiaľ neukončenou genézou a kontrast starých - značne devastovaných a novopostavených, resp. budovaných objektov.

Dotknutým územím – za hranicou priamo dotknutého areálu prechádza významný cestný dopravný ťah celoeurópskeho významu - diaľnica D2.

III.2.2. KRAJINNÝ OBRAZ A SCENÉRIA KRAJINY

Krajinný obraz územia je daný prírodnými, najmä reliéfovými pomermi a vytvorenými prvkami súčasnej krajinnej štruktúry. Reliéf predstavuje limit vo vizuálnom vnímaní krajiny, ktorý určuje, do akej miery je každá priestorová jednotka krajiny výhľadovým a súčasne videným priestorom (tzv. vizuálne prepojenie reliéfu). Prvky krajinnej štruktúry určujú estetický potenciál daného priestoru, resp. bariérovo (pozitívne aj negatívne) tento priestor ovplyvňujú.

Reliéf okolia priamo dotknutého areálu je daný relatívne rovinným lokálnym priestorom širokého sedla (Lamačská brána), ktoré tak predurčuje daný priestor k značnej dohľadnosti v smere SZ - JV. V kolmom smere (SV - JZ) sú limitom dohľadnosti pohoria Devínskych, resp. Malých Karpát. Z hľadiska prítomných prvkov súčasnej krajinnej štruktúry ako vizuálnych bariér vytvára daný areál spolu s jeho najbližším okolím kombináciu tzv. otvoreného a uzavretého typu priestoru, kde v smere V - JV - J - JZ - Z dominuje štruktúra vertikálnych prvkov, prevažne umelých (priemyselný objekt, výškové budovy bytových domov, zástavba sídliska, jedince stromov) a naopak v smere SZ - S - SV dominuje štruktúra horizontálnych prvkov SKŠ (mozaika otvorenej krajiny smerom na Záhorskú nížinu, lesné komplexy Malých Karpát).

Priamo dotknutý areál pre výstavbu novej mobilnej betonárky je z východnej strany ohraničený diaľnicou D2, ktorá je voči nemu v poklesnutej polohe, takže v pohľade dominuje priestor za diaľnicou - MČ Lamač s dominantnou bytovou výstavbou a vežou kostola, za ktorou v pozadí dominuje masív Malých Karpát. V pohľade na sever je pohľad otvorený - dominuje otvorená poľnohospodárska krajina pred Lamačskou bránou. V smeroch pohľadov juh - západ - severozápad je pohľad viac uzatvorený - v pohľadoch dominujú najbližšie objekty sídliskovej zástavby, miestami prerušované pohľadom na masív Devínskych Karpát v pozadí.

Priamo dotknutý areál predstavuje plochu s nízkym potenciálom vizuálnej exponovanosti - poskytuje smerovo obmedzené výhľadové možnosti a nie je vystavený na oči

pre pozorovanie zo širšieho okolia. Celková vnímavosť areálu je nízka a obmedzená prakticky iba na pohľad z bezprostrednej blízkosti.

Areál predstavuje plochu s nízkym potenciálom vizuálnej exponovanosti (poskytuje obmedzené výhľadové možnosti a nie je vystavený na oči pre pozorovanie z najbližšieho okolia - potencionálne výhľadové body sú vzhľadom na jeho rozmery značne vzdialené). V dosahu viditeľnosti sa vyskytuje jediný pozitívny prvok krajinej štruktúry, ktorý vykazuje prvok pôvodnosti a orientácie - masív Malých Karpát. Devínske Karpaty sú skryté za sídliskovou zástavbou, pohľadovo prevládajú negatívne prvky krajinej štruktúry (geometrická sídlisková zástavba).

Priamo dotknutý areál je v súčasnosti výrazne degradovaný výskytom devastovaných, neusporiadaných a nevyužívaných plôch a celkovo pôsobí neesteticky.

III.2.3. OCHRANA PRÍRODY

V celom dotknutom území platí podľa Zákona č.543/2002 Z.z. o ochrane prírody a krajiny všeobecná ochrana (prvý - základný stupeň).

Vyhlásené chránené územia (CHÚ) podľa vyššie citovaného zákona sa v priamo dotknutom areáli, jeho najbližšom okolí, ani v celom dotknutom území **nevyskytujú**.

Osobitne chránené územia a navrhované CHÚ, ktoré sa v záujmovom a širšom území vyskytujú:

- CHKO Malé Karpaty, vyhlásená v roku 1976 na rozlohe 110 567 ha (z toho na území Bratislavy 9 375 ha), kde platí 2.stupeň ochrany. Malé Karpaty predstavujú najzápadnejšie pohorie karpatského oblúka tvorené listnatými lesmi I., II. a III. vegetačného pásma. Je v nich evidovaný spoločný výskyt teplomilných druhov panónskej flóry a druhov vysokých karpatských polôh. Hranica danej CHKO sa nachádza cca 2 km juhozápadne od dotknutého areálu.
- NPR Devínska Kobyla, vyhlásená za chránené územie v roku 1986 na ploche 101 ha, ktoré vzniklo spojením pôvodných chránených území (ŠPR Devínska Kobyla, CHN Sandberg). Platí tu najvyšší - 5.stupeň ochrany. Predmetom ochrany je svetové nálezisko treťohorných fosílií a významné botanické územie s výskytom teplomilnej a vápnomilnej flóry a tiež fauny. Územie NPR je súčasťou CHKO Malé Karpaty.
- PR Štokeravská vápenka, vyhlásená v roku 1993 na rozlohe 12,7 ha. Ide o významnú geologickú, paleontologickú a tiež botanickú lokalitu. Nachádza sa na SZ hranici záujmového územia a je takisto súčasťou CHKO Malé Karpaty. Platí tu 5.stupeň ochrany.
- PR Dúbravská hlavica (navrhované CHÚ), kde dôvodom návrhu ochrany sú xerothermné spoločenstvá s viacerými chránenými druhmi flóry (vstavačovité), plazov a hmyzu.
- CHA Veľkolúčsky potok (navrhované CHÚ) s návrhom 4. stupňa ochrany.

III.2.4. STABILITA KRAJINY

Ekologická stabilita dotknutého územia je nízka. Dotknuté územie je v porovnaní s pôvodným stavom zmenené, jeho krajina je podriadená intenzívnemu urbanizmu. Zastúpenie pôvodných prvkov je minimálne.

Napriek tomu má celkovo okres Bratislava IV najvyššie zastúpenie pôvodných krajinných prvkov v Bratislave. Podľa RÚSES mesta Bratislavy je ekologická stabilita sídliskovej zástavby na úrovni III. stupňa päťstupňovej škály (Devínske Karpaty - I., Areál Technického skla - V.).

V rámci územného systému ekologickej stability záujmového územia sú takmer všetky jeho existujúce aj navrhované prvky (biocentrá, biokoridory, genofondové plochy) viazané na masív Malých Karpát, najmä časti Devínska Kobyla, a teda sú od dotknutého areálu značne vzdialené a zámerom neovplyvniteľné. Sú to:

- Biocentrá

Devínska Kobyla - významné regionálne biocentrum s výskytom lesných, skalných a lesostepných spoločenstiev. Ide o lokalitu mimoriadneho ekosozologického, vedeckého, kultúrno-historického a náučno-rekreačného významu. Je to jedna z najvýznamnejších botanických lokalít na Slovensku, s výskytom vyše 30 chránených druhov prevažne ponticko-panónskej flóry. Pre zvýraznenie funkcie daného biocentra je potrebné rozšírenie jeho areálu na celý masív Devínskej Kobyly s doplnením ďalších jadier biocentra (Dúbravská hlavica, Jezuitské lesy, Brezovica, Štokeravská vápenka, Úzky les, Široká medza, Devínska Kobyla - vrchol). Biocentrum Devínskej Kobyly viaže na seba takmer všetky ostatné prvky ÚSES v záujmovom území.

- Biokoridory

SZ svahy Malých Karpát - regionálny biokoridor terestrický, ktorý je v súčasnosti značne narušený antropogénnymi aktivitami, čoho dôsledkom je jeho rozdrobenie a izolácia. V minulosti slúžil ako koridor teplomilnej nelesnej bioty.

Stará Mláka a jej prítoky - regionálny biokoridor akvatický, ktorého súčasná funkčnosť je značne narušená úpravami tokov (skanalizovaním) a znečistením vôd. Z hľadiska jeho ďalšej funkčnosti je nutná komplexná revitalizácia jeho povodia (obnova brehovej vegetácie, tvorba náhradných biotopov najmä pre obojživelníky, sprírodnenie koryta)

Lamač - Devínska Kobyla - regionálny biokoridor terestrický (navrhovaný), ktorý by vytvoril spojenie medzi Malými Karpatami a Devínskou Kobylou pre lesnú mezofilnú biotu. Pre jeho fungovanie je nutná komplexná revitalizácia jeho úseku.

- Genofondové plochy

Dúbravská hlavica - genofondová plocha flóry a fauny

Hrubá lúka - genofondová plocha flóry a fauny

Dúbravský potok - genofondová plocha fauny

Veľkolúčsky potok - genofondová plocha fauny

Dúbravčice - genofondová plocha flóry a fauny

Medzivrstvá jaskyňa pri Hrubom brehu - genofondová plocha geológie

Hrebeň Brižite - genofondová plocha geológie

Súčasná zeleň a vysadené dreviny v priestore na okraji sídliska, vrátane priamo dotknutého areálu predstavujú lokálne ekostabilizačné plochy, ktoré môže využívať najmä typická sídlisková ornitofauna ako oddychové, príp. potravné plochy. Takýchto alebo podobných plôch je po celom dúbravskom sídlisku, vzhľadom k vysokému zastúpeniu zelene situovaných mnoho.

V bezprostrednom okolí priamo dotknutého areálu ani v jeho vnútri sa **nevyskytuje žiadny** z regionálnych prvkov ÚSES, ani lokálne prvky ÚSES. Priamo dotknutý areál navrhovaného zámeru **nie je v konflikte** ani s jedným prvkom ÚSES.